

Ima priča za koje bi novinari željeli da su ih napisali, ali nikada nisu sjeli i pritisnuli prave tipke da ih napokon svi pročitaju. Evo jedne takve koja govori o emociji prema Baki, Didi i Bullijima koji su obilježili jedno djetinjstvo.

Kako sam se navukao na Bulli.

Kao automobilski novinar i urednik Branimir Tomurad vozio je puno rasnih automobila, ali najljepše uspomene vežu ga uz obiteljske Bullije koji su oduvijek bili glavni kotači u obitelji. Ovo je jedna sjetna priča iz djetinjstva...

Tekst Branimir Tomurad Foto Vladimir Baće

Posjedovanje panelvana bio je san, a E.Z. Camper konverzija zbog djece realnost – u nabavci rijetkih prozora sudjelovao je prijatelj Ranko na radu u Kanadi.

Dobra se patina ne može kupiti, a šminkerska lakiranja su posao za preprodavače pa je Branimirov kombi namjerno prepun ožiljaka.

>>Bulli nije bio običan auto.<<

Bilo je dana kada je veliki sat na navijanje u bakinoj blagovaonici kucao sporije. Dan prije zazvonio bi telefon, ona bi poklopila narančastu slušalicu još nježnije nego inače i šapnula nam da sutra dolazi Dida iz Njemačke. Da premotam besane noći i nepodnošljivo spora prijedpodneva, jedan “bip!” trube skoturao bi seku, brata i mene kao loto kuglice niz stubište ravno klečećem Didi u zagrljaj. S time da je naša sreća bila veća nego da nam je netko dao sav novac ovog svijeta. Dida je čitav život radio u Njemačkoj vozeći Bulli i tri puta godišnje kao dijete sam taj “bip!” trube povezivao s najljepšim susretom na svijetu. Mi bismo njega na dvorištu grlili satima ali, “pomalo”, izustio bi pridavljen ručicama, “potrošit ćete svu ljubav”, veselo nas šaklajući i miteći gumenim bombonima da se napokon odlijepimo. Onda bi uz stepenice krenuo Baki. Ja bih brže-bolje napravio krug oko Bullija i pregledao ima li koji novi ožiljak. Bio je prljav, okruživala ga je toplina, onako svježeg i umornog s puta. Nije to u

očima djeteta bio običan auto.

Da opet premotam nekoliko lijepih dana, kada bismo se svi “upitali”, ispričali i ispozdravljali, kad bismo napokon krezubići sažvakali i posljednjeg Hari-bogumenog medvjedića iz ogromne vreće, u smiraj dana, nakon večere, bilo je moje vrijeme za 100 pitanja. Odmalena zaljubljen u aute, tko zna koliko puta snimljen s laktovima preko ograde dvorišta kako ih brojim dok jure, mora da sam bio naporan unuk.

Dida je radio u Njemačkoj kao putujući trgovac i jako je pazio da vozi uredan i dobar auto. Volio je Bullije jer su bili pouzdani, trajni, praktični, ali i skromni. Izgledali su lijepo za jedan radni auto. Uvijek je volio imati novog, mahom luksuznije verzije i jače motore jer “ne smiš’ bit’ jeftin čovik” - bila je to njegova kralatica koju bi koristio u mnogim prilikama u životu.

A Bulliji... Sjećanja mi sežu od narančasto-bijele T3 Caravelle CL u kojoj me naučio i voziti, nepriстойno je reći s koliko godina, preko identične, ali nešto starije takve Caravelle, pa narančastog golog Transportera benzina do meni omiljenog Bullija

Bulliji su u obitelji bili sluge, nije ih se posebno snimalo, ali ovo su najupamćeniji – voljeni T1, žedni T2 i T3 Caravelle na kojem je Branimir naučio voziti.

Bulliji iz obitelji bili su radni auti i u prosjeku bi se zadržali oko pet godina, a onda su se mijenjali za nove ili “godišnjake”. Nikada u dvorište nije stigao T4, ali ne zato što nije dobar, već zato što je T3 Caravelle 1.6 TD bio jednostavno – nepoderiv.